

Arrest

nr. 106 219 van 2 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 18 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de minderheidsclan Bandabow (< Reer Hamar) te behoren. U werd geboren in Mogadishu en hebt er steeds gewoond in de wijk Al Barako van het Hodan district. U leerde Arabisch op de koranschool en leerde Somalisch lezen en schrijven van een privé leerkracht. Midden 2007 vroeg u reeds asiel aan in Griekenland. U werd echter gevraagd het

land te verlaten. In plaats daarvan ging u naar Athene, waar u nog enige tijd bleef. Eind 2008 keerde u terug naar Somalië, waar u opnieuw bij uw ouders in Al Barako ging wonen. U vulde uw dagen met tv kijken en internet. In februari 2011 werd u zonder uw toestemming of aanwezigheid gehuwd met Ismail Miron Mohamed, die uw hand vroeg aan uw vader. Uw vader was niet blij met dit gebeuren, maar zei u dat hij wel akkoord moest gaan, omdat de familie van uw aanstaande u met geweld zou kunnen meenemen. U accepteerde, maar werd erg slecht behandeld door uw man en schoonfamilie. U werd geïsoleerd van uw eigen familie en uw man sloeg en bedreigde u. Doordat u zo slecht behandeld werd verloor u zelfs uw ongeboren kind. Tijdens uw miskraam snelde een buurvrouw te hulp, aangezien er geen andere vroedvrouw of verzorging beschikbaar was. U kreeg ook medicatie van de bureu. Omwille van een conflict in Al Barako verhuisde uw schoonfamilie twee of drie maanden voor uw vertrek uit Somalië naar Lafoole. Met behulp van een chauffeur wist u uit Lafoole te ontsnappen en terug te keren naar Mogadishu. U vertrok uit Mogadishu op 1 september 2011 en reed naar Ethiopië, waar u aankwam op 6 september 2011. Vanuit Ethiopië nam u op 16 of 17 oktober 2011 het vliegtuig naar België. Op 18 oktober 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw kennis over het Somalische clansysteem alsook uw kennis over de regio Mogadishu en de Somalische geo-politieke situatie laat te wensen over waardoor uw beweerde Somalische nationaliteit ernstig kan betwijfeld worden.

U verklaart immers geboren te zijn in Mogadishu (CGVS p. 4) en er steeds gewoond te hebben in het Hodan district (CGVS p. 6), met uitzondering van de periode van juli 2007 tot eind 2008, tijdens dewelke u in het buitenland verbleef (CGVS p. 3). Sinds eind 2008 tot september 2011 verbleef u opnieuw in Mogadishu, Hodan (CGVS p. 6, 20). U kon voor het commissariaat-generaal echter niet aannemelijk maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten en steeds in Somalië zou verbleven hebben (met uitzondering van het jaar en half dat u in het buitenland zou hebben doorgebracht).

Zo blijkt ten eerste dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is.

Om te beginnen was u erg terughoudend om vragen in verband met uw clan te beantwoorden (CGVS p. 4). Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de instanties van het land waar hij een asielverzoek indiende, en in dat verband alle informatie verstrekt die hem door deze instanties wordt gevraagd, teneinde deze laatsten toe te laten om na te gaan of de betrokkene in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève. Toen u gevraagd werd uw clanlijn te geven antwoordde u kort en zei u dat u het clansysteem niet kende en dat mensen van uw leeftijd niet bezig zijn met de clans (CGVS p. 4). Gestructureerde clancontacten bepalen nochtans het sociaal en economisch leven in Somalië en de kennis hiervan is onmisbaar voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten en conflicten. Daarenboven is het clansysteem in Somalië determinerend voor de opbouw van de samenleving (zie informatie administratief dossier). Het valt dan ook op dat u naast de Hawiye, de drie andere meerderheidsclans (major clans) van Somalië (in de toegevoegde informatie genoemd 'clanfamilies', namelijk Dir, Darod, Digil&Mirifle of Rahanweyn) niet kan noemen (CGVS p. 5). Wanneer de clan 'Darod' u wordt aangeboden, herkent u hem wel als clan, maar u kan geen subclans noemen die er deel van uitmaken (CGVS p. 17). Ogaden (CGVS p. 18), een subclan van Darod, herkent u eveneens als clan, maar u weet niet dat ze tot de Darod horen. Van een andere subclan van Darod, Majerten (CGVS p. 5), weet u evenmin dat ze tot de Darod behoren (CGVS p. 5). Dit toont aan dat u weinig vertrouwd bent met de Somalische clanstructuur. Hoewel Mogadishu inderdaad voornamelijk door de Hawiye wordt bevolkt, kan men er bijna alle clans uit Somalië terugvinden (zie informatie administratief dossier). Het is dus bijzonder merkwaardig dat u geen van deze clans kan plaatsen binnen de Somalische clanstructuur. Bovendien is uw kennis van de Hawiye clan eveneens beperkt. Gevraagd of u subclans van Hawiye kan noemen, stelt u aanvankelijk van niet. Na enig aandringen noemt u Abgal, Hawadle, Murusade en Ujejen. Nochtans had u voordien gezegd dat u niet wist tot welke grotere clan Murusade behoorde. (CGVS p. 5) Dit toont opnieuw aan dat u weinig vertrouwd bent met de Somalische clanstructuur. Van de clan Abgal, sterk vertegenwoordigd in Mogadishu, kan u geen subclans geven, hoewel sommige van uw bureu van de Abgal clan waren (CGVS p. 5). Ook van de clan Habar Gidir kan u aanvankelijk maar één van de vier subclans geven, hoewel u desgevraagd wel de clan Ayr kan plaatsen als een subclan van Habar Gidir (CGVS p. 5). Uw gebrekkige kennis van de Somalische clans ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde Somalische nationaliteit. Zoals reeds gesteld bepalen clancontacten het sociaal en economisch leven in Somalië en is het clansysteem

in er determinerend voor de opbouw van de samenleving (zie informatie administratief dossier). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u slechts 4 clans van Hawiye zou kennen (CGVS p. 5), dat u geen enkele subclan van Abgal zou kennen (CGVS p. 5), dat u de clans Dir en Darod niet spontaan kan noemen (CGVS p. 5), gevraagd naar de grootste clans in Somalië en dat u slechts één andere minderheidsclan kan noemen (CGVS p. 4).

Ook uw geografische kennis van Mogadishu, uw beweerde regio van herkomst, en van het Hodan-district, het district waar u steeds gewoond zou hebben, laat te wensen over.

Ook hier bent u opnieuw erg terughoudend om vragen te beantwoorden. Gevraagd naar districten die aan Hodan grenzen, noemt u er geen en antwoordt u ontwijkend dat mensen niet zeggen in welk district ze geboren zijn, maar in welke wijk. (CGVS p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt naar wijken, antwoordt u dat u niet kan zeggen welke wijken in Hodan waren en welke niet, aangezien u niet naar school ging (CGVS p. 9) hoewel u eerder nochtans verklaarde dat u thuis privé les kreeg (CGVS p. 6). Uiteindelijk slaagt u er toch in om enkele buurten in Hodan te benoemen (CGVS p. 10) en een beschrijving te geven van de onmiddellijke omgeving van uw huis (CGVS p. 11 en blad tolk in bijlage gehoorverslag). U noemt ook Hawlwadaaq, al bent u niet zeker of dit een district of een wijk is (het is een district, zie info administratief dossier) (CGVS p. 10). Gevraagd naar andere districten van Mogadishu, noemt u enkel Karaan, Wardighley en Deynille correct (CGVS p. 12). U noemt ook Ali Komin en Teleh (CGVS p. 12), maar dit zijn geen districten van Mogadishu. Teleh kan wel teruggevonden worden als een wijk van Hodan, maar deze noemde u niet toen u naar wijken van Hodan gevraagd werd. (zie info administratief dossier) Gevraagd welke van deze dichtbij zijn, stelt u correct dat Deynille vlakbij is. De andere zouden ver zijn (CGVS p. 12). Nochtans grenst Hawlwadaaq aan Hodan en is Teleh zelfs deel van Hodan (zie info administratief dossier). Uw kennis over uw directe leefomgeving is dus eerder beperkt en fragmentarisch. Uw beperkte scholingsgraad kan uw onwetendheden niet verschonen aangezien het hier uw directe, visuele omgeving betreft. Ook kan men bezwaarlijk stellen dat u in Mogadishu een geïsoleerd bestaan leidde, aangezien u uw dagen zou gevuld hebben met internet en TV kijken, tenzij de leerkracht kwam, dan studeerde u (CGVS p. 12). De vaststelling dat u bepaalde benamingen kent, maar niet kan duiden of het wijken of districten zijn en of ze al dan niet in Hodan liggen, maakt dat bovendien uw kennis eerder ingestudeerd overkomt. Uw ouders werkten volgens uw verklaringen dagelijks op Al-Bakara markt (CGVS p. 16), de grootste markt van Mogadishu (en bij uitbreiding van Somalië), waar zij ongetwijfeld met mensen van over heel Somalië in contact kwamen. Nochtans kan u niet zeggen hoe lang u van bij u thuis tot aan Al-Bakara markt zou moeten stappen, wat vreemd is voor de dochter van twee mensen die op Al-Bakara werken. Gevraagd naar incidenten op de markt, die uw ouders ervan weerhielden om er naar toe te gaan, noemt u enkel gebeurtenissen voor het jaar 2007 (CGVS p. 16). U stelt dat uw ouders twee maal niet naar de markt konden gaan, één keer omwille van een conflict en één keer omwille van een brand (CGVS p. 16). Nochtans was de markt in 2010 en 2011 (een periode die u minstens gedeeltelijk bij uw ouders in Mogadishu doorbracht, CGVS p. 6, 9) in handen van Al Shabaab en waren er verschillende incidenten. Mensen werden gedood tijdens conflicten, de toegangswegen tot de markt werden afgezet en één keer zou de markt zelfs volledig gesloten zijn geweest (zie informatie administratief dossier). Hierover vermeldt u echter niets. Dit, in combinatie met de eerder beschreven lacunes in uw kennis betreft uw regio en de Somalische clans, doet vraagtekens rijzen bij uw verblijf in Somalië. Komt daar nog bij dat u schijnbaar noch de luchthaven, noch de zeehaven van Mogadishu kan situeren (CGVS p. 15, 16). U kan dan ook niet overtuigen dat u sinds uw geboorte tot begin september 2011 (met uitzondering van anderhalf jaar in het buitenland) in Hodan, Mogadishu verbleef, gezien uw beperkte en met moment foutieve kennis over het Hodan district.

De lacunes in uw socio-politieke kennis over Mogadishu en Somalië, bevestigen verder de ongelooftwaardigheid van uw Somalische nationaliteit.

Aanvankelijk, gevraagd wie er sinds 1991 aan de macht was in Mogadishu, noemt u de namen van drie transitionele presidenten. U kan echter niet uitleggen hoeveel macht zij in Mogadishu hadden, waardoor uw kennis van hun namen eerder ingestudeerd overkomt. Gevraagd of u leiders van milities kent, kan u spontaan slechts twee warlords noemen: Muse Sudi en Kanyare. Verder stelt u dat Habar Gidir veel macht had, maar u kan geen bekende leiders van de Habar Gidir noemen. Wanneer u de naam Hussein Aidid wordt aangeboden, weet u wel dat hij Habar Gidir is (CGVS p. 18), al verklaart u verkeerdelijk dat hij van de Ayr subclan is (zie informatie administratief dossier). U weet bijzonder weinig te vertellen over de geschiedenis van uw regio, maar bovendien valt op dat u nog minder weet over de mensen die de controle hadden in de periode dat u in Somalië zou verbleven hebben tijdens uw volwassen leven. U verklaart immers aanvankelijk dat u niet kan zeggen wie de controle had toen u terugkwam van Griekenland eind 2008 (CGVS p. 14). Ten slotte stelt u dat de Islamic Courts Union (ICU) van Sheih

Sharif er was toen u terugkwam. Zij waren nochtans aan de macht in 2006 en werden hetzelfde jaar al weer verdreven (zie informatie administratief dossier). Later, gevraagd of Al Shabaab reeds in Mogadishu was toen u er een eerste keer vertrok in 2007, stelt u dat u hen niet zag, maar dat u vermoedt dat de ICU toen opkwam, dit dus in tegenstelling tot uw aanvankelijke verklaring, dat de ICU aan de macht was toen u terugkwam uit Mogadishu. Over Al Shabaab zelf kan u tenslotte ook weinig zeggen, u noemt enkel Ali Dhere als hun leider, maar kan verder geen andere leiders noemen. Twee namen worden u aangeboden, maar u brengt ze niet in verband met Al Shabaab (CGVS p. 18, 19). Dit is opvallend, zeker aangezien u stelt dat Al Shabaab in Mogadishu was sinds 2008, dus sinds u terug was in Somalië. Bovendien kan u niet duiden waar in Mogadishu de ergste gevechten met Al Shabaab plaatsvonden (CGVS p. 15), u stelt enkel dat het op verschillende plaatsen was. U beschrijft summier een incident in 2009, waarbij het Shamo hotel werd gebombardeerd (CGVS p. 14), maar u kan het hotel niet situeren (CGVS p. 11), waardoor ook deze kennis ingestudeerd overkomt.

Deze lacunes in uw kennis betreft de socio-politieke situatie in Mogadishu en de lacunes betreft uw regiokennis en uw kennis van de Somalische clanstructuur, maken dat u Somalische nationaliteit en uw verblijf in Mogadishu niet heeft aangetoond. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Volgens uw verklaringen vertrok u uit Somalië in september 2011 (zie gehoorverslag CGVS p. 20), nadat u in februari 2011 (zie CGVS p. 9) werd uitgehuwelijkt aan I. M. M. (CGVS p. 8). Uw man en uw schoonfamilie behandelden u slecht. U stelt dat u geslagen en bedreigd werd en zelfs een miskraam had door toedoen van uw man. (CGVS p. 22) Aangezien u noch uw Somalische nationaliteit, noch een lang verblijf in Somalië aannemelijk maakt, kan men evenmin geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die u in Somalië sinds 2011 zou hebben doorgemaakt. Bovendien kunnen de volgende zaken opgemerkt worden:

Bij uw vermeende huwelijk met I. M. M., kan het volgende opgemerkt worden. U stelt dat uw man met u wilde trouwen en dat uw vader geen andere keuze had dan hiermee in te stemmen, omdat de familie van uw man u anders met geweld zou kunnen nemen (CGVS p. 22). U stelt ook dat de andere Somali neerkijken op uw clan, omdat ze minderwaardig zouden zijn (CGVS p. 4). Dit zou ook de reden zijn waarom uw man u sloeg en zijn familie u slecht behandelde (CGVS p. 22). Volgens uw verklaringen wilde uw man bovendien geen vader worden van uw kinderen om dezelfde redenen: omdat u tot een minderheidsclan behoorde en uw clan minderwaardig was (CGVS p. 22). Dit is echter niet coherent in de Somalische context. Een vrouw wordt in Somalië immers geacht kinderen te baren en voor hen te zorgen. Aan gezinsplanning doet men in Somalië over het algemeen niet. (zie informatie administratief dossier) Hoewel gedwongen huwelijken inderdaad voorkomen, wil dit niet zeggen dat er in deze huwelijken geen kinderen zijn. Het is dan ook bijzonder eigenaardig dat een man geen kinderen zou willen met zijn vrouw, zelfs wanneer ze van een minderheidsclan is. Indien uw man werkelijk geen kinderen wilde met u en op u neerkeek, is het bijzonder onlogisch dat hij eiste u te trouwen en dat hij u meenam om bij zijn familie te wonen. Bovendien zijn huwelijken met minderheidsclans traditioneel niet toegestaan, maar ze komen wel voor. Juist de Reer Hamar zijn er door huwelijken met personen van Hawiye-subclans (zoals uw man, CGVS p. 5) in geslaagd om hun positie (van gediscrimineerde en uitgesloten groep) de laatste jaren te verbeteren (zie informatie administratief dossier). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte dient opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U hebt immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg hebt u dan ook niet aangetoond dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U legde geen documenten neer die uw nationaliteit, identiteit of reisweg kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert aan *“dat onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht”*. Verzoekster vermeldt verder ook artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet en citeert rechtsleer.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Waar verzoekster poneert dat de beslissing met “machtsmisbruik” is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. De schending van het *“principe van goede administratie”* is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op

alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. Artikel 39/10, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleen zetelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als de verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. Verzoekster motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen reden voorhanden om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster meent dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F: een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn).

3.2. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat ze niet grondig ondervraagd kan worden wanneer ze zelf in gebreke blijft de kernelementen uit van haar asielrelaas te objectiveren met name haar identiteit, nationaliteit en herkomst. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is dan ook niet ernstig wanneer zij meent dat *“argumenten met betrekking tot de [reis noch] identiteit niet determinerend kunnen zijn”*. Aangaande het gebrek aan reisdocumenten, stelt de Raad eenvoudig vast dat hieromtrent in de bestreden beslissing geen motieven aan verbonden zijn.

3.3. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien verzoekster beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient haar ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Aangezien verzoekster geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet haar voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit haar verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen

om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.4. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat ze jong is, ernstig getraumatiseerd is en geïsoleerd leefde, politiek niet geïnteresseerd is en tot een minderheidsclan behoort.

3.5. Ze voegt toe *“Dat de vrouw hevige getraumatiseerd was gelet op de verkrachting door haar man en het krijgen van een laattijdige miskraam door partnergeweld, daar waar er al sprake was van een vulvabesnijdenis als jong meisje. Dat zij geslagen werd op haar buik lopende de zwangerschap. Dat zij een moeilijke bevalling had gedurende een periode van 2 dagen waarbij de vulva met een mes werd opengesneden. Dat de vrouw nopens die relatie niet erg performant kon zijn. Dat het releveren van dergelijke gegevens in aanwezigheid van een man zoals in casu eigenlijk niet communiceren (zie verklaringen Dr. M. D. en Mevrouw J. A. gespreksbeleider van de Sint-Franciscusmaterniteit Heusden-Zolder). Dat dit trouwens de performantie van het gehele verhoor uiteindelijk ook bepaalt heeft. Dat eigenlijk het moeten komen tot het releveren van voormelde problematiek de performantie van het verhoor ernstig heeft beperkt (Cgvs verhoor p. 13. waarbij deze problematiek in een totaal daartoe vreemde context ter sprake wordt gebracht namelijk deze van de machthebbers te Mogadishu). Dat zij trouwens ook vernomen heeft dat ook andere jonge dames bij deze man een zelfde analoog lot hebben gekend. Dat het profiel van de man iemand is die meeneemt wat hij wenst te verkrijgen desnoods met behulp van het geweer”*.

3.5.1. Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekster op de DVZ verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de tolk, noch tegen een ambtenaar van het mannelijk geslacht (verklaring op 25 januari 2012) en tevens, wanneer ze specifiek daartoe gevraagd werd of ze de voorkeur voor een mannelijke of vrouwelijke medewerker en tolk verder in de procedure wenste, verklaarde *“geen voorkeur”* te hebben (vragenlijst 3.7). Verzoekster verklaarde uit eigen beweging tijdens het gehoor dat *“het is niet gepast voor mij om over sommige dingen te praten, zoals het kind dat ik verloor. Ik zal er emotioneel van worden, ik praat er niet graag over”* (gehoor p. 13). Indien kan aangenomen worden dat het evoceren van pijnlijke herinneringen moeilijk is, dan benadrukt de Raad tevens dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Geenszins kan uit het gehoor worden afgeleid dat verzoeksters emotionele toestand op enigerlei wijze verband zou houden met een mannelijke medewerker, zelfs indien dit later in een brief van 21 maart 2013, dus een kleine twee maanden na haar gehoor en een maand na de ontvangst van de bestreden beslissing, door haar gespreksbegeleider zou worden beweerd, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat dit *“de performantie van het gehoor ernstig heeft beperkt”*. Bovendien is verzoekster vrij alle bijkomende elementen die ze mogelijk niet aan een mannelijke ambtenaar of tolk kon vertellen bij het verzoekschrift te voegen. Dit is niet gebeurd. Verzoeksters opmerking is niet alleen verregaand laattijdig en niet concreet geadstrueerd, ze is tevens ongegrond.

3.6. Verzoekster stelt dat er perfect kan worden vastgesteld aan de hand van de taal dat verzoekster van Afoooye is en van de Ashraf stam. Dit alleen al wetende dat zij door haar taalgebruik werkelijk van Afoooye en de Ashraf stam is, duidt op het feit dat zij geen enkel verblijfsalternatief zou hebben in een andere streek, laat staan een ander land. Bijgevolg stelt zich de vraag of de protection officer zich bij het behandelen van de asielaanvraag van verzoekster niet beter had laten bijstaan door een expert aangaande de Somalische taal en dialecten. Verzoekster is dan ook van mening dat er door verweerder niet zorgvuldig werd gehandeld en dat de bestreden beslissing minstens vernietigd dient te worden en het dossier terug dient gestuurd te worden naar verweerder, en dit om bijkomend onderzoek te verrichten.

3.6.1. Indien de taal inderdaad een indicatie kan geven van de herkomst van de persoon dan is een taalanalyse op zich niet sluitend nu een taal kan aangeleerd worden en het Somali met alle varianten in en rond Somalië wordt gesproken te meer gezien de grote diaspora van Somaliërs. Verzoekster toont

ook niet aan welke criteria daarbij moeten worden gehanteerd met uitzondering dat dit *in casu* een vrouw moet zijn, noch waaruit kan blijken dat een dergelijke analyse de nationaliteit sluitend kan bepalen.

3.7. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster benadrukt dat ze getraumatiseerd is, ongeschoold, niet-geïnteresseerd is in de buitenwereld en geen sociale contacten onderhoudt. Aldus tracht verzoekster zich een profiel aan te meten dat niet zou toelaten haar te bevragen of daaruit conclusies te trekken. Dergelijke verregaande minimalisering van haar persoon grenst aan een gebrek aan wil tot medewerking. Dit klemt te meer nu dit profiel niet uit haar relaas kan blijken. Vooreerst heeft verzoekster anderhalf jaar in Griekenland doorbracht. Ze is de dochter van een succesvol ouderpaar waarbij kan blijken dat haar moeder ook zelfstandig handelaarster is en volgens haar verklaringen ter terechtzitting ook naar Kenia reist. Verzoekster is geenszins ongeschoold maar heeft, naast enkele jaren Koranschool (gehoor p. 6), vooral een doorgedreven thuissscholing genoten waarbij ze ook Arabisch en Engels heeft geleerd (vragenlijst 2.10.a). Voorts surft verzoekster jarenlang op het internet en heeft ze een laptop die haar moeder in Kenia voor haar aankocht.

3.8. Aldus kan van een dochter van welgestelde marktkramers (haar vader verkocht kleding en had een boerderij, haar moeder verkocht gouden juwelen, gehoor p. 7) die haar privéonderwijs en haar reis naar Europa konden financieren, verwacht worden dat ze bekend is met haar omgeving. Verzoekster heeft naar eigen zeggen ter terechtzitting ook vriendinnen en is uiteindelijk ook uitgehuwelijkt zodat ze niet kan volhouden geen bekendheid te kunnen hebben met haar leefwereld of met Mogadishu waar ze van haar geboorte tot half 2011 gewoond heeft. Derhalve kan van verzoekster de kennis of vertrouwdheid verwacht worden van een volwassen vrouw die meer dan 20 jaar in Mogadishu heeft gewoond en haar dagen vulde met internet en televisie (gehoor p. 12). Dat verzoekster in de periode voor 2007 slechts drie tot vier maal is buitengekomen, is niet ernstig nu zij zelf verklaarde enkele jaren naar de Koranschool te zijn gegaan (gehoor p. 6). Evenmin kan verzoekster overtuigen dat zij in de periode van na 2008 in Somalië niet is buitengekomen, zeker gezien het gegeven dat zij de dochter van twee marktkramers was, die daarenboven gesteund werd in haar onderwijs. Dat verzoekster slechts één of twee keer meegegaan zou zijn naar de markt waar haar beide ouders werkten, is bezwaarlijk ernstig. Derhalve kan verzoeksters voorgewend isolement en hieruit volgende desinteresse niet worden aanvaard ter verschoning van haar gebrekkige kennis. Integendeel dat verzoekster aan vaderszijde tot een minderheidsclan beweert te behoren, kan slechts het belang in haar sociopolitieke leefomgeving vergroten nu dit van strategisch belang is om haar maatschappelijke positie te verbeteren minstens leefbaar te houden, niet in het minst nu haar asielaas hierop is gesteund.

3.8.1. Aangaande haar clankennis meent verzoekster dat wat betreft jongeren het onderwijs naar inhoud en betekenis van het clansysteem gelet op onder meer de lange burgeroorlog fel verzwakt is; dat de kennisoverdracht thans wat dit betreft zeer lamentabel is naar de jongeren toe, daar waar de huidige betekenis van het stammsysteem veel beperkter is geworden. Dat gelet op de omstandigheden de antwoorden van de verzoekende partij wel degelijk voldoen. Dat de antwoorden overeenkomen met de antwoorden die men zou mogen verwachten van iemand die weliswaar het een en ander heeft gehoord over de clans maar dit gelet op de isolatie eigenlijk niet in de praktijk heeft meegemaakt. Dat in die zin de kennis die zij heeft enkel gebaseerd is van wat zij horen zeggen heeft. Dat zelfs het feit dat alle clans in Mogadishu zouden aanwezig zijn niet noodzakelijk inhoudt dat men deze zou moeten kennen nu de verzoekende partij zelf geïsoleerd leefde en zelfs zo men niet geïsoleerd zou leven, dit dan nog niet zou betekenen dat men contact zou hebben met deze clans of dat men er noodzakelijk kennis zou moeten over verworven hebben. Dat in de documentatie van het Commissariaat-generaal zelf trouwens terug te vinden is dat noch onder wetenschappers noch onder Somaliërs zelve volledige overeenstemming bestaat over de exacte indeling in diverse clans en diverse minderheden (door CGVS toegevoegd Algemeen Ambtbericht Somalië november 2012, p. 71). Dat hetzelfde gegeven teruggevonden wordt in een ander document voorgelegd door het Commissariaat-generaal (Landinfo p. 3-4). Dat nergens wordt aangegeven waarom de situatie van de betrokkene en zelfs meer in het algemeen de situatie in Somalië geen invloed zou hebben op de kwaliteit van hetgeen er nog overgeleverd wordt. Dat in die zin het niet onwaarschijnlijk is dat het onderwijs nopens andere clans op een laag pitje kan bestaan hebben, temeer gelet op ook andere elementen zoals reeds weergegeven.

Indien uit het geheel van de aan het administratief dossier toegevoegde en door verschillende bronnen ondersteunde objectieve informatie blijkt dat de clanstructuren van oudsher een centrale rol spelen in de Somalische samenleving en dat de groepsidentificatie met de clan en de daarmee gepaard gaande

loyauteit tot op heden nog altijd de kern vormen van de sociale en maatschappelijke organisatie in Somalië, dan blijkt tevens dat naast de clanafstamming van de persoon, de (eigen en aangetrouwde) familie en de groep, ook *“in de steden zijn andere netwerken met leden van verschillende clans van belang geworden naast de eigen clan zoals school- en beroepsgegoten, buurtgegoten, zakenpartners en religieuze ideologie. Door de oorlog zijn tegenstellingen tussen clans echter ook vaak weer aangescherpt”*. (Algemeen Ambtsbericht Somalië, mei 2011). Hieruit kan alleszins blijken dat de clanstructuren het sociale en economische leven nog altijd beheersen en zelfs nog aan belang winnen in Somalië en dat de grondige kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij beweert dat men met de werking van het clansysteem eigenlijk niet te maken krijgt. Indien er overigens aangenomen kan worden dat er summiere detailvariaties zijn aangaande de exacte clanindeling, geldt dit niet voor de grote en algemene clanindelingen en laat verzoekster bovendien na *in casu* te duiden hoe dit de beoordeling van haar concrete asielaanvraag zou kunnen hebben. Uit verzoeksters opmerkingen *“de mensen van mijn leeftijd zijn niet met clannism bezig”* en *“ik heb dat [het clansysteem] zelf niet gezien”* (gehoor p. 4) en *“ik ken niet eens de subclan van mijn clan”* (gehoor p. 5) kan enkel verzoeksters volledige onbekendheid met de Somalische sociale en economische realiteit, maatschappelijke eigenheid en culturele identiteit blijken, te meer verzoekster zelf verklaarde dat haar man lid was van een aan zijn clan gerelateerde gewapende millicie en vocht voor zijn clan tijdens de clanconflicten (gehoor p. 8) en bovendien uit de objectieve informatie blijkt dat de Reer Hamar bijzonder kwetsbaar waren gedurende de gevechten in Mogadishu (Nordic fact-finding mission to Mogadishu, Somalia). Evenmin is aanvaardbaar dat verzoekster niet kan toelichten hoe de Reer Hamar specifiek verschillen van de Somalische meerderheidsclans (gehoor p. 4), noch dat verzoekster initieel stelt dat ze geen subclans kan noemen van de Hawiye en nadien enkel vier, met uitzondering van Hawadle, (meer of mindere) verre subclans kan opsommen (gehoor p. 5), terwijl deze de numeriek grootste meerderheid in Mogadishu vormen (Nordic fact-finding mission to Mogadishu, Somalia). Daar waar verzoekster nog verwijst naar de rol van het onderwijs, maakt verzoekster niet aannemelijk dat etnografische gegevens niet visueel en auditief kunnen worden waargenomen en mondeling worden doorgegeven, zeker in een relatief ongeschoolde maatschappij. Daarenboven genoot verzoekster wel degelijk scholing, zodat dit verweer geen feitelijke grond heeft en is evenmin aannemelijk dat verzoekster door de jaren heen van haar ouders nooit over de meest aanwezige clans heeft gehoord. Verzoeksters algemene clankennis alsmede deze over de clans in Mogadishu is ernstig onvoldoende. Verzoekster maakt niet aannemelijk heel haar leven in Mogadishu gewoond te hebben.

3.8.2. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoekster een beperkte, fragmentarische en soms foutieve geografische kennis van Mogadishu heeft. Verzoekster meent dat Taleex een verafgelegen district is, terwijl dit een wijk is van Hodan (gehoor p. 12) en herkent de wijken Kacaan, Ahmad Gurey en 21 October geenszins wanneer deze haar voorgelezen worden (gehoor p. 17-18). Verzoekster is evenmin ernstig waar zij verklaart dat ze ver woonde van de zee en *“als ze 's morgens gingen, dan kwamen ze terug tegen de middag”* (gehoor p. 10), daar Mogadishu een kuststad is en uit de objectieve informatie blijkt dat de *Bakara market* ongeveer drie kilometer van de kust ligt. Hetzelfde geldt daar waar verzoekster meent dat de luchthaven *“redelijk ver is van Mogadishu”* (gehoor p. 15). In dit licht komen bepaalde beschrijvingen van haar eigen wijk Hodan ingestudeerd over. Indien verzoekster de administratieve kenmerken van de indelingen in district en wijk niet hoeft te kennen, kan wel worden vastgesteld dat niet aannemelijk is dat zij ze niet herkent wanneer ze haar worden voorgelezen, noch dat ze deze geografisch foutief situeert. Hoogstens kan hieruit een kortstondig verblijf worden uit afgeleid, doch geen herkomst, noch een twintig jaar durend verblijf. Verzoeksters geografische kennis van Mogadishu is veruit ontoereikend.

Verzoekster beweert dat haar ouders continu werkten op de markt tot haar problemen begonnen in 2011 toen haar vader werd gedood en zij het land verliet (gehoor p. 16), terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat de markt in september 2010 een week lang volledig gesloten werd en dat in 2011 duizenden personen, waaronder talloze zakenmannen en –vrouwen stierven als gevolg van raketten die landden in de markt. Verzoekster noemt echter enkel een brand in 2002-2003 en een conflict in 2005 waardoor haar ouders twee keer niet zouden geweest zijn (gehoor p. 16). Uit dergelijke verklaringen kan op zich reeds blijken dat verzoekster niet uit Mogadishu afkomstig is, te meer nu verzoeksters voorgewend isolement niet kan worden aanvaard ter verschoning van haar gebrekkige kennis, zeker gezien verzoeksters scholing en zij zich via televisie en internet informeerde.

Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.8.3. Verzoekster voert verder aan dat zij helemaal niet geïnteresseerd is in politiek; dat zij bovendien tot een zeer kleine clan zonder macht in de regio behoorde zodat het niet echt relevant lijkt om zich te gaan interesseren in politiek. Dat men als lid van een kleine clan eerder de politieke gebeurtenissen dient te ondergaan zonder er enig greep op te hebben zodat men dienaangaande dan ook geen interesse heeft. Dat verzoekster het heeft moeten doen met wat zij te horen kreeg. Dat zoals gesteld zij eigenlijk geïsoleerd leefde en het moest doen met wat zij vernam. Dat trouwens ook de situatie met krijgsheren en dergelijke zaken ook niet altijd duidelijk en eenduidig is. Dat zij verder over het incident betreffende het hotel hoorde omdat buurmeisjes hierdoor het leven lieten. Dat deze personen ongeveer twee huizen verder woonden. Dat zij gelet dat zij niet buitenkwam aldus het hotel niet heeft kunnen situeren.

Verzoekster noemt twee *war lords*, doch verklaart dat dezen vochten toen ze jong was terwijl ze al adolescente was en meent daarenboven verkeerdelijk dat deze nooit de controle hadden over (delen van) Mogadishu (gehoor p. 13), zoals blijkt uit de objectieve informatie; evenmin kan verzoekster duiden wat de uitkomst van deze gevechten was, wat niet aanvaardbaar is indien verzoekster ononderbroken tot in 2007 in Mogadishu heeft gewoond. Verzoekster stelt verkeerdelijk dat de Islamic Courts aan de macht waren wanneer zij eind 2008 terugkwam (gehoor p. 14), terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat deze al in 2006 verdreven waren. Verzoekster kan niet duiden weke delen van Mogadishu het meest getroffen werden door Al Shabaab en kan slechts één leider noemen (gehoor p. 15), wat niet geloofwaardig is, te meer verzoekster evenmin de naam van één van de stichters en belangrijkste leider van Al Shabaab herkent wanneer deze haar wordt voorgelezen (gehoor p. 19). Daargelaten dat verzoekster het hotel niet wist te situeren, kan verzoekster niet gevolgd worden en toont zij dit ook niet aan dat men met de werking van de warlords eigenlijk niet te maken krijgt, noch kan een mogelijke onduidelijkheid in de diverse conflicten verschonen dat verzoeksters kennis dermate lacuneus en foutief is. Verzoekster toont dan ook geen enkele band aan met Somalië.

3.9. Verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst zijn niet geloofwaardig. Derhalve kan evenmin geloof gehecht worden aan de voorgehouden asiel feiten en het al dan niet bestaan van een gedwongen huwelijk. Immers, indien verzoekster zelf stelt dat ze niet overtuigd is van de geldigheid van haar huwelijk, te meer het beweerdelijk in haar afwezigheid werd voltrokken, dan kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zelf aangeeft niet gebonden te zijn aan deze man en aldus naar haar familie had kunnen terugkeren. Ook verzoeksters bewering dat haar ouders de man -die haar wilde trouwen maar haar uiteindelijk toch niet wilde- niet konden weigeren omdat ze tot de minderheid behoren, is strijdig met verzoeksters verklaring dat haar moeder Dir is (Formulier van samenstelling van familie, 2 januari 2012, vragenlijst 2.8), wat volgens de objectieve informatie (zie administratief dossier) een van de grote (meerderheids)clans in Somalië is. Daarenboven spreekt verzoekster zichzelf tegen waar zij eerst stelt dat haar moeder in Saoedi-Arabië woont (Formulier van samenstelling van familie, 2 januari 2012, vragenlijst 3.5) terwijl ze nadien verklaart dat deze daar slechts twee keer was, één maal toen verzoekster jong was en een tweede keer in 2012 toen ze daar een maand om religieuze redenen verbleef (gehoor p. 7-8).

3.9.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.9.2. Verzoekster voert aan dat zij eindelijk via haar moeder een document heeft gekregen dat haar identiteit bewijst namelijk een verklaring van bestaan van de burgemeester van Mogadishu hetgeen ook bewijst dat zij leefde in de stad en een geboorteakte. Dat zij uiteraard afhankelijk is van anderen nu zij niet in Somalië is om aan documenten te geraken. Dat de verklaring van de burgemeester van recente datum dateert.

3.9.3. De neergelegde "verklaring van bestaan" van 6 maart 2013 is erop gericht om de identiteit vast te stellen met behulp van een vingerafdruk of een foto. Echter geen van beide werden opgenomen op het document, zodat dit stuk zijn eigen waarde ontkent. Overigens is het opvallend dat beide stukken die uitgegeven werden in 2000 en 2013 door de twee zelfde personen werden ondertekend en door een derde zelfde persoon werden gelegaliseerd.

3.9.4. In deze wijst de Raad op de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota, de "Subject Related Briefing" "Somalië" "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991" van 29 maart 2012, waaruit blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en sindsdien geen functionele regering, noch een centrale administratie meer kende. Verzoekster ontkent ter terechtzitting deze informatie niet noch dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits-)documenten. Verder blijkt dat Somalië het meest corrupte land ter wereld is. Er wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat "*Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die zijn uitgereikt na de omverwerping van Siad Barre in 1991 in het algemeen niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige documenten*".

3.9.5. Hoe dan ook een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekster haar Somalische identiteit en herkomst nergens geloofwaardig maakt. Derhalve kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster aangebrachte identiteitsdocumenten.

3.9.6. De overige documenten hebben betrekking op verzoeksters medische ingrepen, dewelke de Raad niet ontkent. Daar waar in deze documenten een link wordt gelegd met verzoeksters asielrelaas, stelt de Raad vast dat deze vermeldingen gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen en aldus geen bewijs vormen van het door verzoekster verklaarde gedwongen huwelijk en hieruit volgende mishandeling.

3.10. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene, theoretische en soms niet-pertinente beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.12. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische afkomst uit Mogadishu niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te

worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekster vroeg tevens “*desgevallend verder onderzoek*” te bevelen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK